

i det første Øieblik har seet, til hvilke Consequenter den kunde komme ved at betraade den Bei, den har betraadt, og den er derved kommen til at gjøre Statsrevisionen til Noget, som den efter sin Bestemmelse ikke skal være; den har opstillet Statsrevisionen som en selvstændig Dommet indenfor visse Grændser, hvor Revisionen paa egen Haand kunde afgjøre, om den og den Dverfskrivelse skulde forelægges til nærmere Bevilgning eller til Forkastelse. Det er ved nærmere Dverveielse blevet anerkjendt for en farlig og urigtig Bei, idetmindste en i legislativ Henseende urigtig Bei. Statsrevisionen er kun bestemt til at forberede, saa at sige, Dommen over forskjellige af dens Antegninger; den egentlige Domhol er Rigsdagen, og derfor maa enhver Gjenstand, som kommer under Statsrevisionens Betragtning, og som ifølge Regnskabernes Sammenligning med Finantsloven viser sig som en Afvigelse fra denne, komme frem gjennem Revisionen og finde sin endelige Afgjorelse i begge Thing. Naar det ærede Medlem har meent, at der burde være Bestemmelser for Revisionen, som indrømmede visse procentvise Afvigelser fra Bevilgningerne, der kunde taales, saa har allerede det Medlem, der havde Ordet før mig, vist, hvorlidet det kan lade sig gjøre. Man kan ikke i den Art Sager komme nærmere, troer jeg, end det første Punkt her er kommet, og naar det ærede Medlem har meent, at dette forudsatte hos Statsrevisoratet Conduite, det vil sige, en forstandig Dverveielse af de foreliggende Forhold, saa er det ganske vist. Den hele Stilling; den hele Anordning berøver paa den Forudsætning, at der er valgt saadanne Mænd til Statsrevisorer, der i Fællesskab, som Statsrevisorat, kan vise Conduite. Følte de sig ikke istand dertil, skulde de ikke overtage denne Post. Det vil kræves i en lang Tid i en ikke ringe Grad; vi skulle endnu i lang Tid i denne Sag bevæge os, om jeg saa maa sige, frem ved Hjælp af Julehorn, vi skulle føle os for, hvad der kan naaes, hvad der kan gjøres og hvad der i dette Øieblik endnu ikke kan naaes, skjøndt maastee i Fremtiden, og vi maae forudsætte hos Statsrevisorerne en stor Udholdenhed i idelig og idelig at forlange og gjenforlange i Rigsdagens Navn det, som er

anseet nødvendigt, for at komme til en fuldstændig Afgjorelse. Naar man henviser os til, at vi skulle fremskalde Lov, hvor i bestemte Regler bleve fastsatte, og som Regjeringen og Statsrevisoratet og altsaa ogsaa Rigsdagen gjensidig skulde underkaste sig, for at naae til en bestemt Afgjorelse, saa, siger jeg, forlange vi det, hvorover vi ikke ere Herrers. Loven kommer kun frem ved en fælles Bestræbelse af to Dele af Statsmagten, og vi ere ikke sikke paa, at den ene Deel vil give sit Minde til, at Loven kommer frem i den Stikfelse, vi ville have. Ja, vi kunne endogsaa gjerne sige, at i de Tilfælde, hvor Regjeringen viser sig uwillig til efter Rigsdagens og Statsrevisoratets gjentagne Opfordringer at give et eller andet Problem en vis bestemt Løsning, vilde Regjeringen vise sig ligesaa uwillig til at gaae ind paa et Lovforslag i denne Retning, som udgik fra Thinget, som kom frem derved, at Noget i Thinget benyttede sin Forslagsret. Det er altsaa en unyttig Ting at begjære, at disse Forhold reguleres ved Lov, saalange Regjeringen ikke med os siger: Vi ønske Sagen reguleret ved Lov. Vi maae see at faae et ganske andet System — man misforstaae mig ikke i hvad jeg her siger — vi maae lidt efter lidt ved en stadig Fastholden ved vore Grundfætninger udbpine af Regjeringen de Indrømmelser, som ere nødvendige for os, for at kunne komme til at see til Bunds i Sagen, og vor Presse i saa Henseende, som for os skal føre Ordet, det er Statsrevisionen; den er, saa at sige, lønnet for at leve i idelig Sagen, Stræben, Møie og Riv. Det Vigtige for Rigsdagen er jo ikke alene at faae undersøgt og bekræftet, om der i legal Betydning er skeet Dverfskrivelser eller ikke; men det er at faae at vide saa betimeligt som muligt, om der er Dverfskrivelser eller ikke, og det er tillige vigtigt at faae at vide, hvori disse Dverfskrivelser have deres Grund. Det er ikke nok, at det bliver i Tal constateret, i Tal afgjort, at der er den og den Dverfskrivelse; dertil behøvedes der, strengt taget, ikke et Statsrevisorat, naar man forudsætter, at Regjeringen gjør sin Pligt og giver et ærligt Regnskab; thi Affattelsen deraf bør være saaledes, og saaledes bør Regnskabet komme til